

Nr 817

Av herr Börjesson i Falköping m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 138, med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 2 och 4 §§ förordningen den 11 december 1959 (nr 575) med föreskrifter om vissa betalningsvillkor vid yrkesmässig försäljning av bilar, m. m.

(Lika lydande med motion nr 675 i Första kammaren)

Bilförsäljningen i vårt land har under efterkrigstiden successivt ökat till betydande omfattning. Någon egentlig mattning i denna utveckling kan icke konstateras. I stor utsträckning sker bilköpen på avbetalning. Det måste därför från allmän synpunkt anses nödvändigt att avbetalningshandeln försiggår efter fasta regler med giltighet för hela den yrkesmässiga bilhandeln. Det i propositionen nr 138 förordade systemet härför synes oss motiverat.

Vid årets riksdag har väckts motioner (I: 8 och II: 16) om en utredning rörande registrering och auktorisering av personer och firmor som idkar yrkesmässig bilförsäljning. Härmed avses icke en monopolisering av bilhandeln, utan en sanering av densamma. Att behov föreligger av en sanering inom bilhandeln torde ej här behöva understrykas. Ett led i saneringsarbetet är givetvis regleringen av avbetalningshandeln. Mot att kommerskollegium har hand om tillsynen finnes inget att erinra.

Ett besvärligt problem inom bilhandeln är att försäljning i stor utsträckning äger rum till omyndiga, som inte har körkort, och som sedan använder respektive fordon i strid mot trafikbestämmelserna. Sådan försäljning bör inte få ske. Vi är väl medvetna om svårigheten att upprätthålla en sådan bestämmelse. En lämplig utväg synes oss dock vara, att förslagsvis kommerskollegium i en rekommendation till bilhandeln understryker angelägenheten av att säljaren så långt det är möjligt söker skaffa sig kännedom om huruvida omyndig köpare innehar körkort eller inte. Kan det hållas för sannolikt, att omyndig utan körkort avser att använda fordonet i strid mot gällande trafikbestämmelser, bör köpet givetvis inte få komma till stånd.

Bestämmelserna rörande avbetalningshandeln synes oss vidare böra ändras så, att rak ränta inte får tillämpas. Den raka räntan är missvisande, därför att den vid de första amorteringarna är mycket låg men sedan stiger högst avsevärt vid varje amortering. När slutamorteringen sker kan ränta vara uppe i över 40 procent. Vederbörande kund har vid kontraktets under-

skrivande oftast inte klart för sig vad den raka räntan egentligen innebär. Enligt kontraktets bestämmelser måste kunden emellertid då betala en ränta som vida överstiger vad som tillämpas i banker och andra kreditinrättningar. Räntan inom bilhandeln bör inte få överstiga den ränta som i motsvarande fall tillämpas av banker och kreditinrättningar.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 138 måtte

1. anhålla hos Kungl. Maj:t om utfärdande av rekommendation till bilhandeln angående restriktivitet beträffande försäljning av bilar till omyndiga, som icke innehar körkort, i det i motionen angivna syftet;

2. besluta att rak ränta icke må godtagas som betalningsvillkor vid yrkesmässig försäljning av bilar; samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till enligt under 2. ovan erforderlig författningstext.

Stockholm den 6 april 1962

Bengt Börjesson

i Falköping

Aug. Spångberg

Einar Larsson

i Borrby

Arne Magnusson

i Nennesholm